

Tek podnebne solidarnosti

Naznanjeno je bilo zadnje srečanje klana v skavtskem letu 2011/12. S pričakovanjem in še malo zaspana, poleg tega pa nestrpna ob misli, da bom morda zamudila (Jaz, voditeljica, kakšen zgled pa bi bil to!) sem se približevala pomolu nad Škalskim jezerom. Tam me je že pričakala gručica prijaznih, a prav tako zaspanih klanovcev, ki so se kot martinčki nastavljali toplemu majskemu soncu. Bil je čudovit dan. Nebo brez oblačka, voda mirna in spokojna, brez mraza, brez vročine. Malo smo se gledali in ugibali, koga naj še čakamo in si poročali, kdo se je opravičil. A v tem je našo zaspanost nekaj zbudilo. Iz daljave se je zaslišal glasen in razvnet ženski klepet. Na obzorju ni bilo videti še nikogar, ko smo že lahko jasno razločili besede in sledili pogovoru. Brez želje prisluškovati seveda! In brez kakršnegakoli navora smo ugotovili, katerim trem dekletom pripadajo navdušeni glasovi. Njihov na daleč naznanjen prihod je poskrbel za veliko mero smeha in za dokončno prebujenje že navzočih.

In tako nekako smo začeli. Čeprav navzven tega verjetno ni bilo videti, pa je mene navznoter prevevala velika radost. Skoraj skoraj vsi so namreč bili na tem srečanju. Sedemnajst popotnikov in popotnic od dvajsetih in vsi manjkajoči z opravičilom, to se še nikoli do zdaj ni zgodilo. Je tako, ker je zadnjič? Ali zaradi lepega dneva ni bilo težko vstati? So spodbudili drug drugega? Jim je postalo všeč? Sto ugibanj v moji glavi, program pa je tekel naprej. Zanimivo je bilo, ko smo se posedli v gledališke vrste na pomolu, na bregu pa so se vrstile gledališke ekipe, ki so po nekaj minutah vaje z neznanim besedilom v rokah, vsaka po svoje uprizorile delček zgodbe potovanja štrka Simona. Najprej smo srečali njegovo zaljubljeno Zaro, ki ga je pogrešala, nato sledili Burundijskim otrokom po vodo, sočustvovali z bolnimi čebelami in postali zaskrbljeni, ko smo slišali za dogodke ob reki. Se jih še spomnite?

Po veliki dozi smeha in novih spoznanj pa smo le prišli do bistva našega srečanja. To je bil namreč »tek podnebne solidarnosti«, h kateremu nas je spodbudila slovenska Karitas. Vsak se je odločil, kaj bo njegov namen teka, s kom bo solidaren in po obeležitvi tega na navaden bel list je vsak lahko pričel graditi krog solidarnosti okoli našega planeta (Pri teku se namreč seštevajo kilometri vseh sodelujočih širom Slovenije in Evrope in cilj je doseči kilometrov za cel ekvatorski obseg Zemlje.). Šlo nam je odlično in na moje veliko presenečenje se nihče ni pritoževal, da mora teči in tudi počasi ni šlo nikamor. Bravo nam vsem, tekli smo, kot se spodobi za vsakega mladega (in tudi starega ☺)skavta.

Nameni, o katerih pa smo med tekom razmišljali so bili naslednji:

- za otroke brez družin
- za otroke, ki nimajo možnosti hoditi v šolo
- za vse bolne
- za čebele
- za lačne otroke
- za vse, ki nimajo možnosti obiskovati skavtov ali biti člani kakšne podobne organizacije
- za bolne, ki nimajo dostopa do zdravil
- za vse, ki nimajo dostopa do vode
- za vse brez vode, hrane in ki si ne morejo privoščiti toliko kot mi
- za vse, ki se morajo seliti zaradi podnebnih sprememb
- za vse potrebne pomoči
- za ljudi v Afriki.

Res hitro je bil mimo krog okoli Škalskega jezera. Čisto malo smo zadihali, se premaknili v senco in nato, ker je to pač bilo zadnje od letošnjih rednih srečanj, še malce popraznovali.

Pogostili smo se z dobrotami, ki smo jih prinesli sabo in se drug drugemu razodeli ob flaši resnice. O tem vam pa ne povem čisto nič več, ker je najgoblja skrivnost.

Dragi moji klanovci, lepo mi je ob spominu na to majsko srečanje. Rada vas imam in vam želim prijetno nestrpno pričakovanje našega tabora.

Bodite pripravljeni!

Preudarna levinja